

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Ενώπιον: Ν. Γ. Σάντη, Π.Ε.Δ.

Αρ. Αγωγής: 779/16

ΜΕΤΑΞΥ:

[Redacted]

Ενάγουσας

-και-

[Redacted]

Εναγόμενων

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: 23 Δεκεμβρίου, 2020.

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ:

Για την Ενάγουσα: Ο κ. Μ. Βιολάρης

Για τους Εναγόμενους: Η κ. Λ. Σιακαλλή, για Τάσος Παπαδόπουλος & Συνεργάτες ΔΕΠΕ (ΔΘ18).

ΑΠΟΦΑΣΗ

Η ενάγουσα αξιώνει εναντίον των εναγόμενων τα ακόλουθα:

«(Α) Απόφαση εναντίον των Εναγομένων για το ποσό των Ευρώ 828.490,05 που αφορά δηλωμένα (declared) και/ή πιστωμένα άλλα μη πληρωθέντα μερίσματα για την περίοδο από 1/1/2004 μέχρι και τις 31/12/2015 και/ή που αφορά αναγνωρισμένη και/ή ξεκαθαρισμένη οφειλή και/ή δυνάμει γραπτής και/ή προφορικής σύμβασης και/ή ως αποζημιώσεις για παράβαση σύμβασης ως λεπτομερώς αναφέρεται πιο κάτω.

(B) Επιπρόσθετα, δήλωση του Δικαστηρίου ότι, υπό τις περιστάσεις, οι Εναγόμενοι, οφείλουν και πρέπει να καταβάλουν στην Ενάγουσα τα μερίσματα τα οποία έχουν δηλωθεί και πιστωθεί ως πληρωτέα για τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 και 2015.

(Γ) Διαζευκτικά του (Α) ανωτέρω απόφαση εναντίον των Εναγομένων για το ποσό των Ευρώ 828.490,05 με το οποίο οι Εναγόμενοι κατέστησαν τον εαυτό τους αδικαιολόγητα πλουσιότερο σε βάρος της Ενάγουσας και/ή ως εύλογο και δίκαιο στη βάση των αρχών του αδικαιολόγητου πλουτισμού (*unjust enrichment*) και/ή των αρχών της επιείκειας και/ή των αρχών της αποκατάστασης.

(Δ) Επιπρόσθετα και/ή διαζευκτικά του (Α) και (Γ) ανωτέρω, απόφαση εναντίον των Εναγομένων για το ποσό των Ευρώ 828.490,05 ως ποσό το οποίο κρατούν οι Εναγόμενοι προς όφελος και/ή για λογαριασμό της Ενάγουσας ως εξ' επαγωγής εμπιστευματοδόχοι (*Constructive Trustee*) και/ή ως ποσό το οποίο κρατείται από τους Εναγόμενους προς όφελος της Ενάγουσας δυνάμει απολήγοντος και/ή δυνάμει εξ' επαγωγής εμπιστεύματος (*Constructive trust*), το οποίο έχει δημιουργηθεί και/ή το οποίο επιβάλλεται, στην προκειμένη περίπτωση, ως θέμα δικαίου (*by operation of law*).

(Ε) Επιπρόσθετα τόκο προς 9% επί των πιο πάνω αναφερόμενων ποσών και/ή αποζημιώσεων και/ή επί οποιονδήποτε άλλων ποσών και/ή αποζημιώσεων ήθελε επιδικάσει το Σεβαστό Δικαστήριο, προς όφελος της Ενάγουσας και εναντίον των Εναγομένων από την ημερομηνία που αυτά κατέστησαν οφειλόμενα και/ή απαιτητά και/ή πληρωτέα μέχρι εξοφλήσεως και/ή διαζευκτικά από την καταχώριση της παρούσας αγωγής μέχρι εξοφλήσεως και/ή διαζευκτικά από οποιαδήποτε άλλη ημερομηνία κλίνει ορθή και/ή εύλογη το Δικαστήριο μέχρι εξοφλήσεως.

.....».

Στο στάδιο των αγορεύσεων, η ενάγουσα περιόρισε την αξίωση της στην θεραπεία (Α) ανωτέρω, απαιτώντας €704.470,09 - αντί το δικογραφημένο ποσό των €828.490,05 - πλέον τόκους και έξοδα.

Είναι εκδοχή της ενάγουσας ότι κατά πάσα ουσιώδη χρόνο αποτελούσε μία εκ των μετόχων των εναγόμενων και/ή ιδιοκτήτη και/ή δικαιούχο του 5% του μετοχικού κεφαλαίου των εναγόμενων και ταυτοχρόνως υπάλληλο των τελευταίων. Μεταξύ 1.1.03 και 31.12.15, οι εναγόμενοι δήλωσαν ή διακήρυξαν μερίσματα προς τους μετόχους τους τα οποία πιστώθηκαν ή και πληρώθηκαν προς τους μετόχους, όχι όμως προς την ενάγουσα (στο αντίστοιχο ποσοστό του μετοχικού κεφαλαίου που τούτη διατηρεί στους εναγόμενους). Αντιθέτως, οι εναγόμενοι σε όλο το φάσμα των επίδικων ετών ως εργοδότες της ενάγουσας υπέβαλλαν τις φορολογικές της δηλώσεις αναφέροντας εκεί και τα επιδιωκόμενα μερίσματα, ως μερίσματα καταβληθέντα προς την ενάγουσα, χωρίς ποτέ να τα έχουν καταβάλει σε αυτήν. Η ενάγουσα κάλεσε κατ' επανάληψιν τους ενάγοντες να της πληρώσουν τα οφειλόμενα ποσά μερίσματος, όμως οι εναγόμενοι δεν το έπραξαν. Εξού και η αξίωση.

Συνθέτει εκδοχή των εναγόμενων ότι - εκτός ενός ποσού €153.910,00 το οποίο παραδέχθηκαν στο στάδιο των αγορεύσεων πως οφείλεται στην ενάγουσα - ουδέν άλλο ποσό χρωστούν σε αυτήν.

Για επίρρωση της αγωγής, η ενάγουσα παρουσίασε τη δική της ένορκη μαρτυρία (ως ΜΕ1) καθώς και τη μαρτυρία του Χρίστου Μακρίδη (ΜΕ2), ενώ οι εναγόμενοι, για σκοπούς υπεράσπισης, τη μαρτυρία των Θέμη Χριστοδούλου (ΜΥ1), Κυριάκου Χρυσοχού (ΜΥ2), Ανδρέα Παναγιώτου (ΜΥ3) και Νίκου Παπακυριακού (ΜΥ4).

Στην υπόθεση, εκτός των δικογραφημένων παραδοχών, εγκρίθηκαν ως παραδεκτά, σειρά γεγονότων για συνιστώσες των επίδικων θεμάτων. Ενέταξα τα παραδεκτά γεγονότα στο μαρτυρικό υλικό θεωρώντας τα ως δεδομένα και ως περιέχοντα παραδεκτή κατά το δίκαιον μαρτυρία (βλ. κατ' αναλογία, *John v*

Δημοκρατίας, Πον. Έφ. 201/13, ημ. 17.6.16, *Χριστοδούλου άλλως Ρόπας και άλλων ν Δημοκρατίας (Αρ 2) (2000) 2 ΑΑΔ 628, 640, Αντρέα και άλλων ν Αστυνομίας (1999) 2 ΑΑΔ 498, 501).*

Οι αναφορές των μαρτύρων (και τα τεκμήρια), αξιολογήθηκαν πλήρως, έστω και αν δεν αποτυπώνονται εδώ ρητώς, μη χρειαζούμενης τής καταγραφής και επανάληψης τού περιεχομένου τους, εκτός μιας πολύ σύντομης περίληψης για πρακτικούς κυρίως σκοπούς (βλ. κατ' αναλογία, *G&K Exclusive Fashions Ltd ν Παπαδόπουλου και άλλων (2001) 1(Α) ΑΑΔ 88, 92, Al Watani και άλλων ν Παπαδόπουλου (2000) 1(Γ) ΑΑΔ 1924, 1936-1937, Paphos Stone C Estates ν Ζαβρού και άλλου (1998) 1(Γ) ΑΑΔ 1854, 1859).*

Οι περικοπές μεταφέρθηκαν ανεπάφως στο ανά χείρας κείμενο από τα πρακτικά, τις γραπτές αγορεύσεις και τη δικογραφία.

Παραθέτω αμέσως και συντετμημένως τη μαρτυρία.

Η ενάγουσα Κυριακούλα Ιωαννίδου (ΜΕ1) - σε διάσταση σύζυγος του Κυριάκου Χρυσοχού (ΜΥ2) - με αναφορά και στη γραπτή δήλωση/Έγγραφο Α παρέθεσε όσα κατά την άποψή της θεμελιώνουν την αξίωση κατά των εναγόμενων, παραπέμποντας συνάμα και σε πληθώρα εγγράφων.

Ο Χρίστος Μακρίδης (ΜΕ2), με παραπομπή και στη γραπτή δήλωση/Έγγραφο Β, κατέθεσε ως επαγγελματίας εγγεγραμμένος λογιστής και γνωμάτευσε επί σειράς εγγράφων με τα οποία τον είχε εφοδιάσει η ενάγουσα, αποφαινόμενος πως, στην απουσία προηγούμενης εξουσιοδότησης από το Ιδρυτικό Έγγραφο και Καταστατικό της εταιρείας/Τεκμήριο 1 («καταστατικό»), αλλά και από τον επηρεαζόμενο μέτοχο (την ενάγουσα), η «... αλλοίωση ή μείωση του ποσού που δικαιούται κάποιος μέτοχος (ή ο συμψηφισμός με δικά του

χρέη προς την εταιρεία) δεν πρέπει να επιτρέπεται» (χωρίς εννοείται η γνώμη αυτή να δεσμεύει το Δικαστήριο).

Ο Θέμης Χριστοδούλου (ΜΥ1), στη γραπτή δήλωση/Εγγραφο Γ αλλά και προφορικά, κατέθεσε ως ορκωτός ελεγκτής, αναλύοντας και επεξηγώντας τους τελικούς λογαριασμούς των εναγόμενων - όπως και (σχετικώς προς αυτούς), το έγγραφο/Τεκμήριο 13 το οποίο, ως είπε ο μάρτυς «... αποτελεί πρωτότυπη βεβαίωση προς το γραφείο μας, υπογεγραμμένη από την κα Κούλα Ιωαννίδου, με την οποία επιβεβαιώνει το υπόλοιπο της στην Εναγομένη για το έτος που λήγει στις 31/12/2011 ...» - αποφαινόμενος πως «... με βάση τους τελικούς λογαριασμούς της Εναγομένης για το 2015, οι οποίοι υπογράφονται από τον κ Γιώργο Χρυσόχο, το υπόλοιπο της Ενάγουσας στην Εναγομένη δεν ξεπερνά τις ΕΥΡΩ 153,910.-. Επίσης, το ποσό των ΕΥΡΩ 89.304 θα οφείλεται στην Ενάγουσα για την διαφορά του μερίσματος που δεν έλαβε για το έτος 2011, όταν εκδοθεί σχετική απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου προς τούτο».

Ο Κυριάκος Χρυσόχος (ΜΥ2), αναλύοντας τη γραπτή δήλωση/Εγγραφο Ε, κατέθεσε περί των επίδικων θεμάτων, ως ιδρυτής των εναγόμενων και ως «... εν διαστάσει σύζυγος της Ενάγουσας...». Απέρριψε στην ολότητα τους, σχεδόν άπασες τις αξιώσεις της ενάγουσας εναντίον των εναγόμενων για λόγους που ξεδίπλωσε με αναφορά και σε σειρά εγγράφων.

Ο Ανδρέας Παναγιώτου (ΜΥ3), με βάθρο τη γραπτή δήλωση/Εγγραφο Ζ, έδωσε μαρτυρία ως πραγματογνώμονας γραφολόγος διασαφηνίζοντας έκθεση που συνέταξε ως το Τεκμήριο 29, για την «... αυθεντικότητα της υπογραφής του Τεκμηρίου 13 που κατατέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου... στα πλαίσια εκδίκασης της παρούσας υπόθεσης», αποφαινόμενος πως η επίδικη υπογραφή «... συνάδει και φαίνεται να είναι από το ίδιο πρόσωπο που υπέγραψε το Έγγραφο Α, όπως και

τα Τεκμήρια αρ. 30, 31, 32 και κατ' επέκταση τα Τεκμήρια αρ. 2(α) και 2(θ), δηλ. η κυρία Κούλλα Ιωαννίδου» (ενάγουσα).

Ο Νίκος Παπακυριακού (ΜΥ4), εγκεκριμένος λογιστής, με υπόβαθρο και τη γραπτή δήλωση/Έγγραφο ΣΤ, κατέθεσε και εξήγησε τους λόγους για τους οποίους η ενάγουσα συγκατατέθηκε, ανάμεσα σε άλλα, σε αυτά που είχε να λαμβάνει από τους εναγόμενους μετά από την εξόφληση των αναλήψεών της, με την ενάγουσα να επιβεβαιώνει (κατά τον ίδιο), τα υπόλοιπα της λογιστικής μερίδας μετόχου στους εναγόμενους μέχρι και το τέλος του 2011.

Στις επιμελείς αγορεύσεις, οι ευπαίδευτοι δικηγόροι επιχειρηματολόγησαν πως η μαρτυρία και οι εφαρμοζόμενες νομικές αρχές δεν μπορούν παρά να οδηγήσουν σε αποδοχή των αντίστοιχων θέσεων τους.

Διεξήλθα τη γραπτή και προφορική μαρτυρία στην πλήρη της μορφή και το ίδιο έπραξα με τη δικογραφία και τις αγορεύσεις.

Μέσα στη ζωντανή ατμόσφαιρα της δίκης - θέτουσα εκ των πραγμάτων το Δικαστήριο σε πλεονεκτική θέση να βλέπει και να αξιολογεί τους μάρτυρες, με όλα τα ευεργετήματα που αυτό ενέχει (βλ. κατ' αναλογία, *Μελή ν Κωνσταντίνου και Άλλων*, ΠΕ 2/13, ημ. 13.3.19) - παρακολούθησα και άκουσα με την ίδια προσοχή και υπομονή τους μάρτυρες που κατέθεσαν. Έθεσα ως δείκτη το διαδικαστικό στάδιο από το οποίο ανέκυψε η μαρτυρία, την πηγή και κύρος της γνώσης των μαρτύρων, το όποιο προσωπικό τους συμφέρον ή προκατάληψη στην υπόθεση, τις ευκαιρίες που είχαν για να αντιληφθούν τα διαδραματισμένα, τη μνήμη και τους λόγους που είχαν για να θυμούνται ή για να πιστεύουν αυτά περί των οποίων μιλούσαν, τη σαφήνεια και αμεσότητα των απαντήσεων τους, τις όποιες υπερβολές, ανακολουθίες ή αντιφάσεις σε αντιπαραβολή με τις μικροαντιφάσεις, τις τυχόν προηγούμενες γραπτές ή προφορικές ασυνεπείς ή

αντιφατικές τους δηλώσεις, τη φιλαλήθεια τους και τον τρόπο αφήγησης των γεγονότων, το φυσικό ή αφύσικο των αντιδράσεων τους, τη γενικότερη ιδιοσυγκρασία που εκδήλωναν ενώ κατέθεταν και άλλα. Ήμουν προσεκτικός στο να μην αποδώσω υπέρμετρο βάρος στα εξωτερικά γνωρίσματα της μαρτυριακής τους διαγωγής μια και τούτο εμπεριέχει επικινδυνότητα (βλ. κατ' αναλογία, *Νικολάου ν Παπαϊωάννου* (2011) 1(Γ) ΑΑΔ 1797, 1806), μιας και δεν είναι σπάνιο κάποιοι μάρτυρες να είναι ιδιαζόντως ικανοί στο να φανερώνουν μια τελείως διαφορετική εικόνα από εκείνη που πραγματικώς τους χαρακτηρίζει (βλ. κατ' αναλογία, *Χριστοφή ν Ζαχαριάδη* (2002) 1(Α) ΑΑΔ 401, 406), μα και γιατί μερικές συμπεριφορές στο εδώλιο μπορεί να ορμώνται από πλειάδα αιτιών και όχι πάντοτε από διάθεση ψεύδους ή παραπλάνησης (βλ. κατ' αναλογία, *Χρίστου ν Ηροδότου και Άλλων* (2008) 1(Α) ΑΑΔ 676, 685).

Εφόδιο αξιολόγησης αποτέλεσε και η δικαστική τριβή, εμπειρία και γνώση για την ανθρώπινη προσωπικότητα, γνώμονες που προσδίδουν στο Δικαστήριο δυνατότητα κρίσης (ανθρώπινη πάντοτε), για εύρεση της αλήθειας (βλ. κατ' αναλογία, *Καραολή ν Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου και Άλλων*, ΠΕ 418/11, ημ. 15.2.18, *C&A Pelekanos Associates Limited ν Πελεκάνου* (1999) 1(Β) ΑΑΔ 1273, 1280-1281).

Αποτιμώντας τη μαρτυρία, δεν περιορίστηκα στην ατομική εκτίμηση τής αξιοπιστίας των μαρτύρων αλλά συσχέτισα και αντιπαρέβαλα τη μαρτυρία αυτή και με το σύνολο της υπόλοιπης μαρτυρίας (βλ. κατ' αναλογία, *Ιωαννίδη και Άλλων ν Ιεράς Αρχιεπισκοπής Κύπρου*, ΠΕ 80/13, ημ. 13.1.20, *Γερολέμου ν Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας και Άλλου*, Ποιν. Έφ. 486/12, ημ. 10.9.19, *Ιορδάνους ν Αστυνομίας*, Ποιν. Έφ. 152/14, ημ. 19.4.18, *Φώτσιου ν Ηροδότου* (2010) 1(Β) ΑΑΔ 1172, 1175).

Προσθέτως, τελούσα σε διαρκή εγρήγορση μήπως συμπλέξω απαραδέκτως την αξιοπιστία των μαρτύρων με το εφαρμοζόμενο βάρος και επίπεδο απόδειξης (βλ. κατ' αναλογία, *Λεριός ν Αλεξίου και Άλλου* (2000) 1(B) ΑΑΔ 1195, 1205, *Αθανασίου και Άλλου ν Κουνούνη* (1997) 1(B) ΑΑΔ 614, 636-642).

Αξιολογώντας τους μάρτυρες, υπενθύμισα εαυτόν ότι ακόμη και η απόρριψη κάποιων εκδοχών τους, δεν οδηγεί αναγκαστικώς και δίχως άλλο σε μη αποδοχή της μαρτυρίας τους (βλ. κατ' αναλογία, *Ευσταθίου ν Μιχαήλ και Άλλης*, ΠΕ 269/12, ημ. 23.7.19, *Αυξεντίου ν Δίγκλη* (2007) 1(B) ΑΑΔ 1367, 1371).

Για τους (παραδεκτώς) πραγματογνώμονες μάρτυρες Χρίστο Μακρίδη (ME2), Θέμη Χριστοδούλου (MY1), Ανδρέα Παναγιώτου (MY3) και Νίκο Παπακυριακού (MY4), υπογραμμίζω ότι δεν θεώρησα τη συμπεριφορά τους στο εδώλιο, τόσον σημαντική όσον των άλλων μαρτύρων και τούτο έπειτα από υποδείξεις της νομολογίας (βλ. κατ' αναλογία, *Genzyme Corporation ν Kayat Trading Limited*, ΠΕ 199/14, ημ. 25.5.18, *Αθηνής ν Δημοκρατίας* (1990) 2 ΑΑΔ 41, 62-65).

Αυτό δεν σημαίνει πως αξιολόγησα τους πραγματογνώμονες εκτός των καθιερωμένων αρχών ή ότι τους είδα διαφορετικώς από τους υπόλοιπους μάρτυρες, αφού τούτο θα ήταν κατ' αρχήν κατακριτέο (βλ. κατ' αναλογία, *ΠΕ ν KRU*, Έφεση 23/18, ημ. 3.12.19, *Κοινοτικό Συμβούλιο Ομόδους ν Κονναρή* (2011) 1(Γ) ΑΑΔ 2298, 2309-2310, *Ψάλτης ν Αστυνομίας* (2001) 2 ΑΑΔ 113, 119).

Όσα τεκμήρια κατατέθηκαν για αναγνώριση και δεν μετουσιώθηκαν σε κανονικά τεκμήρια, αγνοήθηκαν ως μαρτυρία (βλ. κατ' αναλογία, *Κυπριακή Δημοκρατία ν EPCO Cyprus Ltd και Άλλων* (2007) 1(B) ΑΑΔ 883, 889-890, *Δήμος Λευκωσίας ν ELK Trading Ltd* (2003) 2 ΑΑΔ 120, 122).

Ως θα αναπτύξω - και σε αντίθεση με τους Κυριακούλλα Ιωαννίδου (ΜΕ1), Χρίστο Μακρίδη (ΜΕ2), Ανδρέα Παναγιώτου (ΜΥ3) και Νίκο Παπακυριακού (ΜΥ4), οι οποίοι μου προξένησαν *θετική* εντύπωση - οι Θέμης Χριστοδούλου (ΜΥ1) και Κυριάκος Χρυσοχός (ΜΥ2), μου προξένησαν *αρνητική* εντύπωση ως μάρτυρες.

Προτού προχωρήσω στην πιο αναλυτική αξιολόγηση των μαρτύρων, τονίζω πως το γεγονός ότι κάποιοι μάρτυρες γίνονται δεκτοί ως αξιόπιστοι, δεν εξυπακούει αδηρίτως πως τα όσα είπαν υπέχουν και ανάλογης αποδεικτικής βαρύτητας, μια και η γενικότερη αξιοπιστία των μαρτύρων δεν εναρμονίζεται πάντοτε με την αποδεικτική δύναμη της μαρτυρίας τους (βλ. κατ' αναλογία, *Κίμωνος ως Εκκαθαριστή της Blue Seal Shoes Ltd ν Χρ. Ιωάννου & Υιοί (Υποδήματα) Ατδ*, ΠΕ 66/13, ημ. 4.11.19, *Ευσταθίου ν Μιχαήλ και Άλλης*, ΠΕ 269/12, ημ. 23.7.19, *Θεοχαρίδης ν Ιωάννου και Άλλων* (2012) 1(Β) ΑΑΔ 1311, 1319-1322).

Αποσαφηνίζω αμέσως την αξιολογική μου κρίση για τους μάρτυρες.

Η Κυριακούλλα Ιωαννίδου (ΜΕ1), μίλησε για τα επίδικα θέματα και για τα όσα εκτυλίχθηκαν στην πορεία των πραγμάτων, με ειλικρίνεια και λεπτομέρεια, στην έκταση που της επέτρεπε η μνήμη και η συναισθηματική φόρτιση κατά τη μαρτυρία της. Δεν περιέπεσε σε ουσιώδεις αντιφάσεις. Το ότι, ως επισήμανε η κ. Σιακαλλή, κατά την αντεξέταση η μάρτυς παραδέχθηκε πως υπήρξε επί σειρά ετών Διευθύντρια των εναγόμενων μαζί με τον Κυριάκο Χρυσοχό (ΜΥ2) ενώ από το 1999 μέχρι το 2013 διετέλεσε και Γραμματέας των εναγόμενων (κάτι που δεν εξάγεται σαφώς από την κυρίως εξέταση της), δεν συνιστά κατά την κρίση και παρατήρηση μου απόκρυψη, ή διάθεση της μάρτυρος να παραπλανήσει. Τούτα, θα μπορούσαν εξάλλου να συναχθούν και από τα τεκμήρια στη γραπτή δήλωση της μάρτυρος (βλ. *Έγγραφο Α*), πέραν του ότι δεν αμφισβητήθηκαν από

την Υπεράσπιση. Για τις αναφορές της μάρτυρος περί αδυναμίας να αντιληφθεί τα όσα γράφονται στις οικονομικές καταστάσεις των εναγόμενων - αλλά και για το ότι υπέγραφε όσα της υποδείκνυαν τρίτοι, δίχως, για παράδειγμα, να ελέγχει τις φορολογικές της δηλώσεις τις οποίες ετοιμάζαν οι ελεγκτές των εναγόμενων (κάτι για το οποίο επίσης παραπονέθηκε η δικηγόρος Υπεράσπισης) - η μάρτυς παρέσχε σαφείς και λογικές εξηγήσεις, χωρίς ποτέ να επιχειρήσει να αποποιηθεί (εσκεμμένως) οιασδήποτε γνώσης του περιεχομένου των οικονομικών καταστάσεων ή άλλων παρεμφερών εγγράφων (τονίζοντας όμως η μάρτυς πως δεν ήταν σε θέση να ελέγξει το περιεχόμενό τους). Παρενθέτω, πως επί αυτής της θεματικής, αναπτύχθηκε κατά τη γραπτή αγόρευση της κ. Σιακαλλή (στις σελίδες 8-9), η θέση ότι η μάρτυς δεν πρέπει να γίνει πιστευτή ένεκα και του περιεχομένου «... του Τεκμηρίου 13, το οποίο μετά και την γνωμάτευση του γραφολόγου Ανδρέα Χριστοφόρου, ΜΕναγομένου 3, η Ενάγουσα επέλεξε να μην αμφισβητήσει...», το οποίο (τεκμήριο), κατά τον συνειρμό της ευπαιδευτης συνηγόρου καταδεικνύει «... ότι η Ενάγουσα, όχι μόνο γνώριζε για τους λογαριασμούς μετόχων/διευθυντών, αλλά επιβεβαίωσε στους ελεγκτές της Εναγομένης, το υπόλοιπο της για την περίοδο που έληγε στις 31/12/2011». Δεν συγκλίνω με την άποψη αυτή. Μεταφέρω την ουσιώδη περικοπή από το έγγραφο/Τεκμήριο 13, το οποίο απευθύνεται προς τους λογιστές των εναγόμενων και υπογράφεται από την μάρτυρα: («*Subject: Confirmation of balance. In relation to your audit of the accounts of Cyfield Development Public Limited (the "Company"), for the year ended 31 December 2011, I hereby confirm that the balance with the company as at 31 December 2011 was EUR302.362 in my favour*»). Το έγγραφο/Τεκμήριο 13, δεν τέθηκε προς την μάρτυρα κατά την αντεξέταση για να το σχολιάσει και να δώσει την όποια δική της εξήγηση σε ό,τι αυτό φέρεται να εκφράζει. Το ότι η μάρτυς, παρ' όλων που δεν της δόθηκε στην πραγματικότητα η δυνατότητα (βλ. κατ' αναλογία, *Μαλαός και Άλλης ν Χρίστου και Άλλου* (2005) 1 (B) ΑΑΔ 1191, 1202), θα μπορούσε, θεωρητικώς και με όλες τις δυσχέρειες έχοντας κλείσει την υπόθεση της (βλ. κατ' αναλογία, *Αρχή Ηλεκτρισμού Κόπρου ν Κανναβά* (2000) 1(A) ΑΑΔ

425, 431), να επανακληθεί για να μιλήσει περί του εγγράφου/Τεκμήριο 13 - αφού τούτο δεν φαίνεται καν να είχε αποκαλυφθεί στην προδικασία μόλο που - κατά τη μαρτυρία του Θέμη Χριστοδούλου (MY1) που ήταν και ο καταθέτης του εγγράφου ως τεκμηρίου, αυτό βρισκόταν στην κατοχή των εναγόμενων - δεν μετριάζει τη διαπίστωση και την υποχρέωση που είχαν οι εναγόμενοι έναντι της μάρτυρος (με αυτούς μάλιστα να παραλείπουν συν τοις άλλοις να δώσουν λόγους για την παράλειψη τους), να θέσουν σε αυτήν το έγγραφο/Τεκμήριο 13 και την αντεξετάσουν σχετικώς (βλ. κατ' αναλογία, ΓΑ ν Δημοκρατίας, Ποιν. Εφ. 178/17, ημ. 24.10.18, Πιριλλίδη ν Δήμου Λεμεσού, Ποιν. Εφ. 331/15, ημ. 11.12.17, Κωστρούκη ν 4 Motion Automotives Ltd και Άλλου, Ποιν. Εφ. 226/14, ημ. 10.7.15, Frederickou Schools Co Ltd και Άλλων ν Acuac Inc (2002) 1(Γ) ΑΑΔ 1527, 1540-1542). Εκτός τούτου, η μάρτυς ήταν σταθερή στην εκδοχή της ευθύς εξ αρχής ότι υπέγραφε όσα της έθεταν οι λογιστές (ή και οι εναγόμενοι) και πως δεν ήταν ούτε ελεγκτής, ούτε λογιστής για να μπορεί να κρίνει τα ανά περίπτωσιν τεθέντα προς υπογραφήν. Το ότι η μάρτυς, ως δήλωσε κατ' επανάληψιν, μπορούσε να διαβάσει αριθμούς και να υπολογίζει την κερδοφορία των εναγόμενων και τα ποσοστά που αντιστοιχούσαν στο δικό της μετοχικό μερίδιο, ποσώς ανατρέπει αξιολογικώς το αδιάθλαστο της μαρτυρίας της. Είναι αξιοσημείωτο, πως ο Θέμης Χριστοδούλου (MY1) είχε παραδεχθεί στη μαρτυρία του ότι οι εταιρικοί λογαριασμοί για το 2011 είχαν τροποποιηθεί το 2012 και πως τούτος δεν μπορούσε να θυμηθεί πότε ακριβώς υπογράφηκε το έγγραφο/Τεκμήριο 13 από την μάρτυρα. Αυτό, έχει τη δική του αξιολογική αξία, μια που αν η θέση τίθετο στην μάρτυρα κατά την αντεξέταση, τούτη θα μπορούσε (πιθανώς) να απαντήσει για ό,τι τώρα απασχολεί. Σε αυτό, θα επανέλθω κατά την αξιολόγηση του Θέμη Χριστοδούλου (MY1). Τα ίδια, ισχύουν (με τις κατάλληλες αναπροσαρμογές) και για την άλλη θέση της κ. Σιακαλλή (στην ίδια σελίδα της αγόρευσης της) για το ότι η μάρτυς δήλωσε στην αντεξέταση πως ήξερε «... ότι η εταιρεία μου όφειλε κάποια λεφτά από τα μερίσματα μου, αλλά δεν ήξερα τον τρόπο με τον οποίο ήταν καταχωρημένα στα λογιστικά της εταιρείας ή εάν τηρείτο οποιοσδήποτε λογιστικός λογαριασμός ή

οποιοσδήποτε πίνακας *excel*». Η μάρτυς ήταν καθαρή και για το ότι, έχοντας προς τούτο την εξουσία, υπέγραφε τις οικονομικές καταστάσεις και όσα άλλα σχετικά έγγραφα απαιτούνταν επιβεβαιώνοντας τα ως πιστά αντίγραφα και τίποτε περισσότερο (και οπωσδήποτε όχι για την αλήθεια ή και το ευσταθές του περιεχομένου τους ως πλειστάκις δήλωσε με ανυποκρισία η μάρτυς). Είναι γεγονός - και ορθώς ετέθη από την κ. Σιακαλλή - πως η μάρτυς αρνήθηκε πως οι εναγόμενοι προέβαιναν σε πληρωμές εκ μέρους της, ή ότι προχωρούσε σε αναλήψεις χρημάτων για προσωπικά της έξοδα από τραπεζικούς λογαριασμούς των εναγόμενων και πως παραδέχθηκε υστερότερα ότι υπήρξαν περιπτώσεις όπου η ίδια είχε αποσύρει λεφτά από τραπεζικούς λογαριασμούς των εναγόμενων. Παρέθεσε όμως η μάρτυς γνήσιες και λογικές απαντήσεις για τούτο, εξοβελίζοντας κάθε αντικειμενική πιθανότητα προσχεδιασμένης μαρτυρίας και εκδοχής, ή ύπαρξης εύλογου υποστρώματος για προώθηση ισχυρισμού περί ψευδολογιών από μέρους της ή και ανακολουθιών εκδοχής. Μεδούλι των περί τούτων διευκρινίσεων της μάρτυρος, αποτέλεσε ένα (αναντιρρήτως) κρίσιμο και ξαφνικό πρόβλημα υγείας που αντιμετώπισε η θυγατέρα της μάρτυρος (και του Κυριάκου Χρυσοχού [MY2]), με την μάρτυρα να περιγράφει την υπό συζήτησιν κατάσταση στην αντεξέταση, ως εξής: «... *Εγώ δεν είχα δώσει οδηγίες να πληρωθούν από τα μερίσματα, όμως έχω εδώ αντίγραφο της πιστωτικής, τα ποσά αυτά τα οποία αναφέρετε, αφορούν τον Μάιο και τον Ιούνιο του '14, όταν μετά από ανακοπή καρδιάς που έπαθε η κόρη μας η μεγάλη, βρέθηκα στη Νέα Υόρκη χωρίς λεφτά. Ο σύζυγος μου έφυγε 5 ημέρες μετά, η κάρτα την οποία ήταν ηλεκτρονική της ΣΠΕ Στροβόλου και όταν τον πήρα τηλέφωνο να δω τι κάνω, μου είπε πάρτε λεφτά από την πιστωτική κάρτα της εταιρείας για να καλύψεις τα έξοδα της άρρωστης κόρης μας και τη μικρότερη που ήρθε από την Αγγλία, εκεί έχω στοιχεία που παρουσιάζονται οι όλες οι αναλήψεις έγιναν από την ATM στη Wall Street, της Broadway, δεν ξέρω. εάν ισχυρίζεται ότι είναι αυτά τα ποσά, τα οποία έλαβα... Είχαμε φύγει για τη Νέα Υόρκη στις 5:00 το πρωί, χωρίς να πάρουμε τίποτε μαζί*

μας και το παιδί μας ήταν διασωληνωμένο στο νοσοκομείο. (Η μάρτυς κλαίει)». Η μάρτυς παρέμεινε άσειστη και ανυστερόβουλη στην ουσία της μαρτυρίας της.

Δέχομαι τη μαρτυρία της Κυριακούλλας Ιωαννίδου (ΜΕ1).

Ο Χρίστος Μακρίδης (ΜΕ2), πέτυχε να παράσχει το Δικαστήριο τα αναγκαία επιστημονικά κριτήρια ούτως ώστε υιοθετώντας τα κριτήρια αυτά στα γεγονότα της υπόθεσης, τούτο να διαμορφώσει τη δική του ανεξάρτητη κρίση επ' αυτών (βλ. κατ' αναλογία *Κωνσταντάς ν Διέτης και Άλλου*, ΠΕ289/13, ημ. 6.11.20). Το ότι ο μάρτυς δεν προέβη σε μελέτη του *καταστατικού* ή εξέτασε εάν υπήρξε μεταξύ ενάγουσας και εναγόμενων οιαδήποτε συμφωνία, συνεννόηση ή συγκατάθεση για αποπληρωμή των οφειλών της προς τους εναγόμενους, δεν άμβλυνε υπό τις περιστάσεις το ορθολογικό της μαρτυρίας του, αφού ο μάρτυς έδωσε ξεκάθαρες εξηγήσεις για αυτό, προτάσσοντας πως για τον ίδιον, ως λογιστή, το περιεχόμενο του *καταστατικού* δεν είχε σημασία ως προς την όποια νομιμοποίηση των εναγόμενων να εξοφλήσουν τις προς αυτούς φερόμενες οφειλές της ενάγουσας πριν από την απόδοση των δικαιούμενων μετοχικών μερισμάτων και αυτό επειδή (χωρίς τούτο να δεσμεύει ασφαλώς τη δικαστική κρίση) «... αυτό απαγορεύεται όχι από το καταστατικό, από το Διεθνή Λογιστικό Πρότυπο βάσει του οποίου οι εγκεκριμένοι ελεγκτές διενεργούν την επαγγελματική τους εργασία». Ο μάρτυς ουδέποτε έδειξε, ως περί του αντιθέτου ισχυρίστηκε η δικηγόρος των εναγόμενων, κάποιο συγκεκριμένο υποκειμενισμό υπέρ της ενάγουσας. Απεναντίας, μέλημα του ήταν η αντικειμενικότητα, όπως αναμενόταν από αυτόν ως πραγματογνώμονα μάρτυρα (βλ. *Tristram Hodgkinson, Mark James, Expert Evidence: Law and Practice, Sweet & Maxwell, 5^η έκδ., 2020, παρ.6-003 μέχρι 6-006*).

Δέχομαι τη μαρτυρία του Χρίστου Μακρίδη (ΜΕ2).

Ο Θέμης Χριστοδούλου (ΜΥ1), δεν κατόρθωσε να δώσει προς το Δικαστήριο (κατά τις επιταγές της νομολογίας), την κατάλληλη επικουρία ώστε να δυνηθεί το τελευταίο να κατανοήσει λελογισμένως τις θέσεις του αλλά και τη γνώμη που εξέφρασε (βλ. κατ' αναλογία *Αγγελή ν Αστυνομίας*, Ποιν. Εφ. 155/17, ημ. 27.11.19). Ο μάρτυς αναγνώρισε προς όφελος της ενάγουσας, από το στάδιο της κυρίως εξέτασης (στη γραπτή του δήλωση/*Έγγραφο Γ*), πως «... με βάση τους τελικούς λογαριασμούς της Εναγομένης για το 2015, οι οποίοι υπογράφονται από τον κο Γιώργο Χρυσόχο, το υπόλοιπο της Ενάγουσας στην Εναγομένη δεν ξεπερνά τις ΕΥΡΩ153,910...» και ότι δεν αποδόθηκε προς την ενάγουσα ποσό ύψους €89.304,00 για τη διαφορά του μερίσματος που τούτη ζητά από τους εναγόμενους για το 2011 και το οποίο, ως δήλωσε ο μάρτυς, για να καταστεί πληρωτέο «... χρειάζεται απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της Εναγομένης...». Η παραδοχή αυτή από μέρους του μάρτυρα, αν και καθόλου παραγνωρίσιμη, δεν μειώνει τις αξιολογικές αδυναμίες που εντοπίστηκαν στη μαρτυρία του. Ο μάρτυς, αν και καλέστηκε από τους εναγόμενους να ερευνήσει τα έγγραφα που αφορούσαν στην οικονομική κατάσταση των εναγόμενων, είπε ότι η διερεύνηση στην οποία προέβη υπήρξε εν πολλοίς δειγματοληπτική και κατ' ουσίαν επιλεκτική αφού, ως παραδέχθηκε, τούτος έλεγξε κατά το πλείστον όσα στοιχεία ή καταχωρίσεις έκρινε πως ήταν σημαντικά. Αυτή η μεθοδολογία από μέρους του μάρτυρα, πολύ απείχε από την κατ' ελάχιστον αποδεκτή υπό τις περιστάσεις, δοσμένων και των εκατέρωθεν αμφισβητήσεων για όσα περιέχονται στις επίδικες οικονομικές καταστάσεις και έγγραφα για τα μερίσματα στα οποία δικαιούται, ως διατείνεται, η ενάγουσα αλλά και προς τα όποια ποσά χρέωσε η τελευταία (κατά τους εναγόμενους) στους λογαριασμούς τους. Η έρευνα του μάρτυρα θα αναμενόταν ως εκ τούτου να είναι ολοκληρωτική και όχι μερική. Ρωτήθηκε ο μάρτυς από την κ. Σιακαλλή να περιγράψει και αναπτύξει τα στοιχεία που εξέτασε για να βεβαιώσει - φερ' ειπείν - την αποκοπή του ποσού που η ενάγουσα ισχυρίζεται πως της οφείλεται ως μερίσμα από τους εναγόμενους για αγορά διαμερισμάτων στην Αθήνα. Απάντησε πως τα συγκεκριμένα έξοδα δεν αφορούσαν στους

εναγόμενους αν και οι τελευταίοι τα είχαν πληρώσει. Εξειδίκευσε ο μάρτυς, πως όταν «...η εταιρεία πληρώνει κάτι για κάποιον άλλον, δεν μπορεί να το βάλει ως έξοδο της. Πρέπει να χρεωθεί κάπου. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, αγοράστηκε κάτι στη θυγατέρα των μετόχων. Για τον λόγο ότι η θυγατέρα δεν διατηρεί λογαριασμό στην εταιρεία, το λογιστικό τμήμα της εταιρείας το διαχώρισε στους δύο μετόχους. Τώρα, αυτό είναι μια συνήθης πράξη που γίνεται στις εταιρείες και το θεωρήσαμε εντελώς λογικό, για τον λόγο του ότι η ίδια η Έφη δεν διατηρεί μερίδα στην εταιρεία. Τώρα, τι στοιχεία πήραμε; Είναι οι αγοραπωλησίες των διαμερισμάτων... στο όνομα της Έφης και το δικαιολογητικό ότι χρεώθηκαν οι μερίδες των μετόχων, το βρήκαμε εντελώς λογικό». Με άλλα λόγια, ο μάρτυς θεώρησε ως απολύτως εύλογες τις προειρημένες κτηματικές πράξεις, χωρίς αναφορά σε τυχόν συμφωνία μεταξύ των άμεσα εμπλεκομένων και ιδίως - έστω και αν κάποιος δεχόταν πως ο μάρτυς δεν είχε υποχρέωση ή καθήκον να αναδιφήσει τις όποιες συνεννοήσεις μεταξύ των διαδίκων - ως λελογισμένη τη χρέωση (και) της αγοράς αυτής των διαμερισμάτων στην Αθήνα στους δύο μετόχους εξ ημισείας και ανεξαρτήτως αν ο ένας εξ αυτών (ο Κυριάκος Χρυσόχος [MY2]) κατείχε κατά τους κρίσιμους χρόνους το 95% του μετοχικού κεφαλαίου των εναγόμενων ενώ η ενάγουσα μόνον το 5%. Επιπλέον, δεν εισπράχθηκε θετικώς από αξιολογικής απόψεως - και επανέρχομαι ως είπα ότι θα πράξω αξιολογώντας τη μαρτυρία της ενάγουσας - η προσπάθεια του μάρτυρα να πείσει πως το έγγραφο/Τεκμήριο 13 εξεικονίζει την κατά τους κρίσιμους χρόνους λογιστική πραγματικότητα, ανεξαρτήτως του γεγονότος πως οι εταιρικοί λογαριασμοί για το 2011 είχαν τροποποιηθεί το 2012. Ο μάρτυς, παρόλο που δεν μπορούσε να ενθυμηθεί πότε ακριβώς υπογράφηκε το έγγραφο/Τεκμήριο 13 από την ενάγουσα, θυμόταν ότι το έγγραφο είχε γίνει «... στον έλεγχο του 2011». Ο μάρτυς κλήθηκε αντεξεταστικώς (και για δεύτερη φορά) να απαντήσει για το πότε «... έγινε η βεβαίωση...», με αυτόν να απαντά ξανά πως το έγγραφο (βεβαίωση) έγινε «... στον έλεγχο του 2011. Του 2011». Ο μάρτυς προκλήθηκε να απαντήσει για τη γνώση που είχε πως το έγγραφο/Τεκμήριο 13 είχε γίνει κατά τον τρόπο και

χρόνο που περιέγραφε («*Ε. Πού το ξέρετε τούτο το πράμα; Πού το γράφει πάνω τούτο το πράμα;*»), με αυτόν να απαντά (ως αντιλαμβάνεται κανείς από τα συμφραζόμενα), ότι ο έλεγχος για το έτος 2011 δεν έλαβε χώραν τη χρονιά εκείνη αλλά το 2012, με τον μάρτυρα να μην γνωρίζει ωστόσο πότε είχε γίνει ο έλεγχος αυτός (εντός του 2012). Στη συνέχεια, ο μάρτυς ρωτήθηκε (κάτι που από την πρώτη στιγμή είχε αντιληφθεί ως ήμουν σε θέση να παρατηρήσω αλλά απέφευγε να τοποθετηθεί με αμεσότητα και καθαρότητα στο ζητούμενο), για το πότε «... *συστάθηκε τούτο το έγγραφο ρωτώ*», με τον μάρτυρα να απαντά πως αυτό έγινε λίγες μέρες «... *πριν να υπογραφούν οι λογαριασμοί του 2012. Μπορούμε να δούμε τους λογαριασμούς*». Ζητήθηκε πάλι από τον μάρτυρα να μιλήσει με ακρίβεια ως προς το πόσες ήσαν οι μέρες που εννοούσε στην προηγούμενη απάντηση, για να δηλώσει τελικώς πως δεν θυμόταν, διότι «... *Δεν έχει ημερομηνία πάνω*» (εννοώντας το έγγραφο/Τεκμήριο 13). Ο μάρτυς, για δικούς του προφανώς λόγους, επέλεξε την ασάφεια αντί τη σαφήνεια, χωρίς καν να προσπαθήσει να εδραιώσει την άποψη που εξέφρασε με αναφορά, έστω, στους λογαριασμούς που ο ίδιος είχε προτάξει ως δυνητικώς απαντητικούς στις περί των λόγος ερωτήσεις του αντεξετάζοντος. Δεν το έκανε. Η θέση της συνηγόρου των εναγόμενων στις σελίδες 8-9 της γραπτής αγόρευσης της (πως το υπόλοιπο που μαρτυρείται στο έγγραφο/Τεκμήριο 13 «... *συνάδει και με το ποσό που παρουσιάζεται στην μερίδα Τεκμήριο 14(γ) σελίδα 2, εγγραφή 639 ...*»), δεν συγκροτεί (για ότι θα μπορούσε να συνεισφέρει έτσι κι αλλιώς στην αξιολόγησή του μάρτυρα), καθαρή και αιτιολογημένη απάντηση του, αλλά (αυστηρώς), ερμηνευτική της συνηγόρου, με αυτόν να δηλώνει (αλλού στη μαρτυρία του), ότι εκείνο που είχε υπογραφθεί αφορούσε στο ποσό των €302.000,00, το οποίο «... *πήγε 380.000*» (εννοώντας ποσό σε ευρώ). Η προβληματική δεν συνδέεται λοιπόν με την ορθότητα της καταγραφής όσον με το γεγονός πως δοσμένου του λάθους οι εναγόμενοι δεν θεώρησαν νουνεχές να καλέσουν την ενάγουσα να υπογράψει νέα βεβαίωση (παρόμοια ίσως με το έγγραφο/Τεκμήριο 13), ή να μεριμνήσουν επί παραδείγματι από την αρχή - μια που ως παραδέχθηκε ο μάρτυς το έγγραφο αυτό είχε γίνει «...

από εμάς» (δηλαδή τους λογιστές των εναγόμενων στους οποίους εργαζόταν ο μάρτυς) - να γραφόταν επί του εγγράφου η ημερομηνία υπογραφής του (από ή εκ μέρους της ενάγουσας). Η μαρτυρία του μάρτυρα επί αυτής της πτυχής υπήρξε πτωχή και επιδίωξη είχε (ως κρίνω με σεβασμό προς το πρόσωπο του), τον υπέρ πάντων εξωραϊσμό της εκδοχής των εναγόμενων. Ως υποσημείωση, δίκαιη όμως για τον μάρτυρα, καταγράψω πως ο κ. Βιολάρης απέδωσε στον μάρτυρα αντιθετικότητα τοποθετήσεων για το λάθος που είπε ο μάρτυς πως παρατηρηθεί στους εταιρικούς λογαριασμούς για το έτος 2011 (που οδήγησε στην τροποποίηση τους το 2012). Ο ευπαιδευτος συνήγορος είχε υποβάλει στον μάρτυρα «*E. Εγώ σου λέω είναι λάθος μάρτυρα, διότι όπως μας είπατε και εσείς ο ίδιος, έγιναν revised και άλλαξαν τα ποσά σε μεταγενέστερο στάδιο*», με τον μάρτυρα να απαντά «*A. Μάλιστα*». Ο κ. Βιολάρης είπε ότι τα όσα είπε ο μάρτυς σχετικώς, διαφοροποιήθηκαν κατά την επανεξέταση (η οποία, ως είπε ο δικηγόρος με σαφή αιχμή, άρχισε και συμπληρώθηκε την αμέσως επόμενη μέρα). Η αντεξεταστική υποβολή ήταν ανεπιτρέπτως πολυσύνθετη (βλ. κατ' αναλογία, *Libke v The Queen* (2007) HCA 30 [127]), με αποτέλεσμα η απάντηση του μάρτυρα «*A. Μάλιστα*» να μην είναι βέβαιο σε ποιο μέρος της ερώτησης αφορούσε και με αυτόν να αποσαφηνίζει την απάντηση στην επανεξέταση. Έτσι, δεν μπορεί να αποδοθεί αξιολογική μεμπτότητα στον τρόπο με τον οποίο απάντησε ο μάρτυς στην προκειμένη περίπτωση. Είχε πει ο μάρτυς ότι δόθηκε στην ενάγουσα λιγότερο ποσό ως μέρισμα γιατί την περίοδο εκείνη, μαζί με τον Κυριάκο Χρυσόχο (MY2), θα μεταβίβαζαν μέρος των μετοχών τους σε άλλη εταιρεία (την Colmina Limited), που ανήκε, ως είπε ο μάρτυς, στον Γιώργο Χρυσόχο, γιο του ζεύγους. Εκείνο που προβάλλει ως οξύμωρο (και που δεν έτυχε σαφούς πραγματογνωμικής επεξήγησης από τον μάρτυρα), ήταν η λογική της μείωσης του ποσού του μερίσματος της ενάγουσας επί τη προοπτική και μόνον μεταβίβασης (του 90%) των μετοχών της «... στην εταιρεία του Γιώργου» (Colmina Limited). Αργότερα - και τούτο έχει τη σημασία του για τον τρόπο που ο μάρτυς προσέγγισε το καθήκον του ως πραγματογνώμονα στην παρούσα -

παραδέχθηκε πως η εταιρεία Colmina δεν ανήκε κατά την επίμαχη περίοδο στον γιο της ενάγουσας και του Κυριάκου Χρυσοχού (ΜΥ2). Δεν χρειάζεται, θεωρώ, άλλος σχολιασμός.

Απορρίπτω τη μαρτυρία του Θέμη Χριστοδούλου (ΜΥ1).

Ο Κυριάκος Χρυσοχός (ΜΥ2), επιχείρησε να ακυρώσει πλείστα όσα η ενάγουσα ανέφερε στη μαρτυρία της (κάτι για το οποίο είχε κάθε δικαίωμα να πράξει), αλλά με τρόπο που απείχε πολύ από την προσήλωση στην αλήθεια. Για παράδειγμα, είπε στην παράγραφο 9 της γραπτής δήλωσης/Έγγραφο Ε ότι η ενάγουσα «... παραιτήθηκε από τους Εναγόμενους στις 19/3/2015». Κατά την αντεξέταση - με το ζήτημα μάλιστα να αποτελεί και το αντικείμενο της πρώτης αντεξεταστικής ερώτησης που του τέθηκε - ο μάρτυς απέφυγε να τοποθετηθεί ευθέως στην υποβολή του κ. Βιολάρη πως η ενάγουσα «... δεν παραιτήθη, αλλά την απολύσατε. Πώς απαντάτε;». Ο μάρτυς υπεξέφυγε. Είπε ότι το θέμα της απόλυσης ή παραίτησης της ενάγουσας «... αποτελεί επίδικο θέμα στο Εργατικό Δικαστήριο και δεν θα ήθελα να δηλώσω κάτι περισσότερο». Διερωτάται κανείς, πώς από τη στιγμή που το θέμα συναπαρτίζει (κατά τα λεγόμενα του μάρτυρα), επίδικο θέμα ενώπιον του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών, τούτος επέλεξε με τρόπο απόλυτο να προτάξει στη δική του γραπτή δήλωση/Έγγραφο Ε ότι η ενάγουσα παραιτήθηκε. Μετά από κάποιες ενστάσεις της δικηγόρου των εναγόμενων, ο μάρτυς απάντησε μονολεκτικώς στο ερώτημα («Α. Παραιτήθη»). Ως εκ της απάντησης, ο κ. Βιολάρης έθεσε στον μάρτυρα έγγραφο (το οποίο ακολούθως κατατέθηκε ως *Τεκμήριο 25*), με βάση το οποίο του ζητήθηκε να απαντήσει εάν εξακολουθούσε να επιμένει στην αρχική του απάντηση, με τον μάρτυρα να δηλώνει πως η θέση του δεν αλλάζει. Στα πολλά, ο μάρτυς ανέφερε ότι η επιστολή/*Τεκμήριο 25* (ημερομηνίας 21.1.15), ήταν η τελευταία μιας σειράς επιστολών που σχετίζονταν προς «... το θέμα της αποχώρησης της κυρίας Κούλλας Ιωαννίδου από την εταιρεία» και πως η μη εμφάνιση των προηγούμενων

επιστολών «... και τα προηγούμενα έγγραφα τα οποία είναι όλα κατατεθειμένα στο Εργατικό Δικαστήριο και υπάρχει μια διαδικασία τις επόμενες μέρες στο Εργατικό Δικαστήριο. Έχω την άποψη και με όλο τον σεβασμό προς το Δικαστήριο, ότι δεν δηλώνουν την πραγματικότητα της όλης υποθέσεως, κατά πόσο έχει παραιτηθεί ή κατά πόσο έχει απολυθεί από την εταιρεία. Θεωρώ ότι θα έπρεπε να υπήρχαν και να κατατεθούν σαν τεκμήριο για να έχει πλήρη γνώση το Δικαστήριο και να κρίνει το ορθό της αξιοπιστίας μου και το ορθό της απάντησης, θα πρέπει να έχει όλη τη σειρά των εγγράφων». Το ζήτημα όμως, στον πυρήνα του, δεν άπτεται γενικώς της επιστολογραφίας μεταξύ των διαδίκων (ή των όσων εγγράφων κατατέθηκαν υποτίθεται στο Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών), αλλά ενός συγκεκριμένου εγγράφου (του Τεκμηρίου 25), με θέμα τον τερματισμό απασχόλησης της ενάγουσας και στο οποίο ο ίδιος ο μάρτυς, ως υπογραφέας της επιστολής, πληροφορεί την μάρτυρα πως «... δια του παρόντος σας ενημερώνουμε ότι η εταιρεία Cyfield Development Public Ltd τερματίζει την απασχόληση σας ...» και πως «... ο λόγος τερματισμού της απασχόλησης σας είναι ότι παρόλο που ενημερωθήκατε ότι η εταιρεία προχώρησε σε ακύρωση του πληρεξουσίου το οποίο είναι κατατιθέμενο στο Επαρχιακό Κτηματολόγιο Λευκωσίας με αριθμό ΠΛΕ593/2000 και σας δόθηκαν πρόφορικές οδηγίες να μην το χρησιμοποιείτε, αρνηθήκατε και σήμερα προχωρήσατε σε μεταβίβαση περιουσίας της εταιρείας χωρίς την ενημέρωση του Κυριάκου Χρυσοχού... Αυτό θεωρείται πάρα πολύ σοβαρό και γι' αυτό τερματίζεται άμεσα η απασχόληση σας». Ο μάρτυς δεν έδωσε καμιά λογική εξήγηση για την αντιφατικότητα μεταξύ της θέσης που ανέφερε στην κυρίως εξέταση και της προηγούμενης εξωδικαστικής γραπτής του δήλωσης, ως το Τεκμήριο 25. Περαιτέρω, ο μάρτυς όταν ρωτήθηκε κατά την αντεξέταση για το ποιο από τα Τεκμήρια 14(α)-(γ) συναποτελεί τον λογαριασμό (ή τη λογιστική μερίδα) που αφορά στην ενάγουσα, απέφυγε να τοποθετηθεί με καθαρότητα για τη φύση των εγγράφων αυτών αλλά και ως προς το τι επακριβώς απεικονίζουν. Σε κάποιο στάδιο - και μετά από επίμονη αντεξέταση του κ. Βιολάρη - ο μάρτυς δέχθηκε πως τα Τεκμήρια 14(α)-(γ) αφορούν και σε περίοδο

προγενέστερη του 2003, λέγοντας (εν σχέσει προς το συγκεκριμένο έγγραφο που του είχε τεθεί τη στιγμή εκείνη), ότι «... αναφέρεται από το 2000 υπάρχει μια εγγραφή του 12^{ου} του 2001, αν το διαβάζω σωστά. Υπάρχει μία εγγραφή της ασφάλειας, *Aliso 267 ευρώ*». Τούτη η τοποθέτηση του μάρτυρα έχει σημασία και σε ό,τι αφορά στη σταθερότητα της εκδοχής των εναγόμενων, αφού κατά το έγγραφο «*ΠΑΡΟΧΗΣ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΩΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ*» (ημερομηνίας 9.6.17), η δημιουργία του φερόμενου λογαριασμού/λογιστικής μερίδας έγινε το 2003. Παρά ταύτα, αποκλίνω από τη θέση του κ. Βιολάρη ότι από τη δικογραφία των εναγόμενων (για τον λογαριασμό/λογιστική μερίδα) «... περί δημιουργίας της το 2003, σε συνάρτηση με τις απαντήσεις του ΜΥ2 κατά την αντεξέταση του, θα πρέπει ως μαρτυρία εκτός των Δικογραφημένων πλαισίων να αγνοηθεί» και αυτό γιατί η αναφορά συσχετίζεται με τη δημιουργία του λογαριασμού/λογιστικής μερίδας και ουχί προς το λεπτομερές και επακριβές περιεχόμενο της. Ο μάρτυς ήταν επίσης αμφίσημος και ασταθής στις απαντήσεις του για το ζήτημα τού αν η ενάγουσα είχε δώσει εξουσιοδότηση να πληρωθούν (από τα μερίσματα της), οι λογαριασμοί/αποδείξεις (βλ. *Τεκμήριο 16*). Από τη δέσμη εγγράφων/*Τεκμήριο 16*, η μόνη απόδειξη που συνάγεται να αφορά στην ενάγουσα είναι εκείνη στη *σελίδα 8*, για ποσό €11,92 (με το έγγραφο να εκδίδεται την 29.7.14 και να προσδιορίζεται ως πληρωτέο μέχρι την 31.10.14). Υποδείχθηκε στον μάρτυρα ότι οι τρεις πληρωμές ύψους €1.800,00 (που χρεώθηκαν στο *Τεκμήριο 14(γ)*) προερχόταν από τον λογαριασμό μισθών των εναγόμενων και έτσι (με βάση τα λεγόμενα του πως στη λογιστική μερίδα υπήρχαν μονάχα έξοδα των εναγόμενων), τα τρία ποσά δεν έπρεπε να είχαν χρεωθεί. Ο μάρτυς, με τρόπο που παρέπεμπε σε άτομο που δεν είχε ως πρωταρχικό μέλημα την παράθεση της αλήθειας, είπε ότι η πληρωμή εντασσόταν στο πλαίσιο μιας ευρύτερης συμφωνίας στην οποία είχε καταλήξει ο ίδιος μαζί με την ενάγουσα αμέσως μετά από τη διάστασή τους τον Δεκέμβριο 2014. Με βάση αυτή τη συμφωνία, ως είπε ο μάρτυς, ο τελευταίος θα χορηγούσε την ενάγουσα με κάποια λεφτά (και σε τούτο τον διακανονισμό εντάσσονταν και

οι τρεις πληρωμές που καταβλήθηκαν κατά τα αναφερόμενα στη σελίδα 4 του Τεκμηρίου 14(γ) μεταξύ Ιουλίου και Αυγούστου 2015), για να μπορεί η ενάγουσα να συντηρείται. Ωστόσο, ο μάρτυς είχε πει στην κυρίως εξέταση - και δη στην παράγραφο 2 της γραπτής δήλωσης/Έγγραφο Ε - πως με την ενάγουσα τελεί «... υπό διάσταση από τον Ιανουάριο 2014». Προκύπτει λοιπόν αλληλοαναίρεση μεταξύ της θέσης του αυτής (κατά την αντεξέταση) και των όσων είπε κατά την κυρίως εξέταση, ήτοι χρονική διαφορά ενός περίπου έτους μεταξύ των δύο εκδοχών ως προς τη διάσταση του με την ενάγουσα. Η αντίφαση διασυνδέεται με μια σημαντική έκφανση της εκδοχής του (για την προβαλλόμενη συμφωνία του μάρτυρα με την ενάγουσα). Μια άλλη πτυχή που φύεται από τη θέση αυτή του μάρτυρα - και την οποία ευστόχως υπέδειξε ο κ. Βιολάρης στην αγόρευση του - είναι και το ότι ο μάρτυς προέτασσε από τη μια πως είχε συμφωνήσει με την ενάγουσα να της καταβάλλει κάποιου είδους μισθό ή χορηγία και από την άλλη ότι το αντικείμενο της υποτιθέμενης αυτής συμφωνίας (και το αφορών ποσό) θα χρεωνόταν στον λογαριασμό που παρουσιάζει τις οφειλές των εναγόμενων προς την ενάγουσα. Πέραν τούτου - σχετιζόμενο και αυτό με τη γενικότερη υπερασπιστική εκδοχή - αναδύεται ερώτημα ως προς τη φερόμενη απόφαση του μάρτυρα να χορηγεί την ενάγουσα κατά τον τρόπο που ισχυρίστηκε, τη στιγμή που (πάλι κατά την εκδοχή του), η ενάγουσα είχε την ευχέρεια να προβαίνει σε αναλήψεις από λογαριασμούς των εναγόμενων. Το αντιφατικό αυτό έμεινε ακαθόριστο. Υπάρχουν όμως και άλλα. Ο μάρτυς, παρότι κατατέθηκαν διά του Θέμη Χριστοδούλου (ΜΥ1), σειρά φορολογικών δηλώσεων της ενάγουσας (για την καταβολή ασφαλιστρών), δεν κατόρθωσε να διασυνδέσει το περιεχόμενο τους με όσα καταμαρτυρούνται στην ενάγουσα και με τρόπο που να δικαιολογεί την πληρωμή τους από τους εναγόμενους. Από εκείνα που είπε ο μάρτυς - και όλα τούτα άπτονται της αξιοπιστίας του και της εκδοχής που προώθησε (και όχι την αποδεικτική βαρύτητα τους για ό,τι τώρα μέλει) - μέρος των καταβληθέντων ασφαλιστρών αφορούσαν σε δικές του προσωπικές ασφάλειες τις οποίες τούτος, με ένα συμφυρμό ισχυρισμών και γενικολογιών (για τις ημερομηνίες που

αφορούσαν οι ασφάλειες, τον χρόνο πληρωμής τους και την όποια ταύτιση τους με τα *Τεκμήρια 14(α)-(γ)*), ο μάρτυς προσπάθησε να μεταθέσει στην ενάγουσα (βλ. *Τεκμήρια 15ΣΤ* (σελίδες 9-10), *15Ζ* (σελίδες 8-9), *15Η* (σελίδα 4), *15Θ* (σελίδα 4 και 11) και *15Ι* (σελίδες 3, 10-13)). Ο μάρτυς υπέπεσε σε αντιφάσεις και ανακολουθίες και για την υποτιθέμενη αγορά ακινήτου/κατοικίας στα Λεύκαρα την οποία συνάρτησε και προς την πληρωμή διαφόρων ασφαλιστρών. Η αγοραπωλησία αυτή, χώρια από το γεγονός πως εμφανίζεται να συμπληρώθηκε μεταβιβαστικώς σε χρόνο που η ενάγουσα βρισκόταν εκτός Κύπρου (κάτι το οποίο ο μάρτυς δεν μερίμνησε (για ό,τι θα μπορούσε να αξίζει), να αποκαλύψει κατά την κυρίως εξέταση), φαίνεται να συνέβη, σύμφωνα με τη μαρτυρία του μάρτυρα μετά από τη διάσταση του με την ενάγουσα την οποία ο μάρτυς τοποθέτησε χρονικώς κατά την κυρίως εξέταση των, τον Ιανουάριο 2014. Ο μάρτυς είπε επίσης κατά την κυρίως εξέταση ότι με τη σύμφωνη γνώμη της ενάγουσας προέβη σε αγορά διαμερισμάτων στην Αθήνα, με την ενάγουσα να διαμένει (ως ισχυρίστηκε ο μάρτυς) σε ένα από αυτά. Ο μάρτυς είπε με τρόπο συγκεκριμένο (αφού αναφερόταν συγχρόνως και στο ακίνητο/κατοικία στα Λεύκαρα), ότι η ενάγουσα είχε πρωτοστατήσει στην αγορά τους και πως εν πάση περιπτώσει (για την αγορά των διαμερισμάτων στην Αθήνα), η ενάγουσα ενημερώθηκε από τη θυγατέρα τους και πως η ενάγουσα δεν έφερε ένσταση στην αγορά αυτή. Κατά την αντεξέταση, προέκυψε πως η αγορά των ακινήτων στην Αθήνα συνιστούσε προσωπική επιχειρηματική πράξη του μάρτυρα, δίχως εμπλοκή της ενάγουσας. Ανέκυψε ότι ο πωλητής των διαμερισμάτων Άθηνς Σάυφιλντ Τεχνική Οικοδομική Μονοπρόσωπη Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης (με τον διακριτό τίτλο «ATHENS CYFIELD M. ΕΠΕ» (ΑΘΕΝΣ ΣΑΥΦΙΛΝΤ Μ. ΕΠΕ)), ανήκε αρχικώς στην Δέσποινα Χρυσοχού, τη μεγάλη θυγατέρα της ενάγουσας και του μάρτυρα, με διαχειριστή τον ίδιον (βλ. *Τεκμήριο 26*). Ένα μήνα πριν από την αγοραπωλησία, η εταιρεία μεταβιβάστηκε στον μάρτυρα (βλ. ως σχετικά με όλα τούτα και τα *Τεκμήρια 20, 21, 22, 26, 27*). Το σημαίνον είναι πως ο μάρτυς αρνήθηκε την όποια προσωπική του εμπλοκή στην εταιρεία αυτή,

λέγοντας «... έχετε πλήρη άγνοια, λάθος, αυτή η εταιρεία ουδέποτε ήταν στο όνομα το δικό μου, ουδέποτε...». Εντούτοις, όταν του υποδείχθηκε η ανακοίνωση/βεβαίωση (βλ. *Τεκμήριο 26*), αναγκάστηκε να διαφοροποιήσει την άτεγκτη προηγούμενη θέση του και να δεχθεί ότι αυτός ήταν ο ιδιοκτήτης της υπό αναφοράν εταιρείας κατά την ημερομηνία πώλησης προς τη θυγατέρα του, με την εταιρεία να μεταβιβάζεται από την Δέσποινα Χρυσοχού στον ίδιο και απ' εκεί, από τον μάρτυρα στο όνομα της μικρής του θυγατέρας Έφης Χρυσοχού (γεννηθείσα την 30.8.95), που προχώρησε επέκεινα και πούλησε την περιουσία αυτή σε κάποιον κινέζο αγοραστή. Η εταιρεία, δύο τόσους μήνες μετά που πουλήθηκε η περιουσία της στην Έφη Χρυσοχού, τέθηκε σε εκκαθάριση με Εκκαθαριστή τον μάρτυρα. Απαύγασμα λοιπόν όλου αυτού του σχεδίου, ήταν η απόδοση της αγοραπωλησίας στην ενάγουσα. Ο μάρτυς δεν προσήλθε στο Δικαστήριο για να πει την όλη αλήθεια που ήξευρε.

Απορρίπτω τη μαρτυρία του Κυριάκου Χρυσοχού (ΜΥ2).

Ο Ανδρέας Παναγιώτου (ΜΥ3), ήταν διαφωτιστικός στην Έκθεση Εμπειρογνώμονα (βλ. *Τεκμήριο 29*), που είναι από μόνη της εναργής και ευνόητη (όπως και αυτά που είπε). Ο μάρτυς δεν αντεξετάστηκε.

Δέχομαι τη μαρτυρία του Ανδρέα Παναγιώτου (ΜΥ3).

Ο Νίκος Παπακυριακού (ΜΥ4), παρέθεσε τη μαρτυρία του συμπαγώς. Από καμιά αναφορά ή στάση του προέκυψε ίχνος, έστω, μεροληψίας υπέρ των εναγόμενων ή του Κυριάκου Χρυσοχού (ΜΥ2). Ο μάρτυς ήταν σαφής -ασχέτως της όποιας νομικής βαρύτητας θα μπορούσε να ενέχει η τοποθέτηση του - ότι η ενέργεια των εναγόμενων να συμψηφίσουν τα ποσά που κατ' εκδοχήν οι εναγόμενοι οφείλουν προς την ενάγουσα, είναι επιτρεπτή από τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, νοουμένου πως υπάρχει η σύμφωνη γνώμη και των δύο

επηρεαζόμενων μερών, κάτι για το οποίο δεν ήξερε αφού (ως είπε ο μάρτυς) «... δεν είμαι νομικός για να κοιτάξω αν υπήρχε προηγουμένως συμφωνία ή όχι».

Δέχομαι τη μαρτυρία του Νίκου Παπακυριακού (MY4).

Δύο επισημάνσεις πριν από τα (πρόσθετα) τελικά ευρήματα.

Η πρώτη επισήμανση, αφορά στην επιστολή ημερομηνίας 21.1.15/Τεκμήριο 25, η οποία αποτέλεσε σημείο αναφοράς κατά την αξιολόγηση του Κυριάκου Χρυσοχού (MY2). Η επιστολή αυτή είχε δοθεί ή αποσταλθεί προς την ενάγουσα από τους εναγόμενους «*ΑΝΕΥ ΒΛΑΒΗΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΜΑΣ*». Τούτο το γεγονός - και το θίγω αφού συναποτέλεσε σημείο αναφοράς κατά την αξιολόγηση του Κυριάκου Χρυσοχού (MY2) και καθηκόντως κρίνω πως πρέπει να το αναλύσω (μ' όλο που δεν προωθήθηκε θέση εκ πλευράς εναγόμενων) - δεν αποτελεί εμπόδιο στην αξιολογική χρήση της εν λόγω επιστολής μια που τούτη δεν κατατέθηκε για να καταδείξει τις όποιες γνήσιες προσπάθειες συμβιβασμού της επίδικης διαφοράς μεταξύ των διαδίκων (βλ. κατ' αναλογία, *Property Alliance Group Limited v The Royal Bank of Scotland PLC* (2015) EWHC Ch 1557, *Barnetson v Framlington Group Ltd and Another* (2007) 3 All ER 1054). Επομένως, η επιστολή είναι αξιολογήσιμη ως μαρτυρία δίχως να έχει τεθεί κάτι που να την καθιστά ως μη αποδεκτή και αποτιμησιμη (βλ. κατ' αναλογία, *Oceanbulk Shipping and Trading SA v TMT Asia Ltd* (2010) 4 All ER 1011, *Soundia v The Town School Committee of Larnaca and Others* (1965) 3 CLR 425).

Η δεύτερη επισήμανση, σχετίζεται με μαρτυρία που παρεισέφησε για τον (φερόμενα κακό) χαρακτήρα του Κυριάκου Χρυσοχού (MY2). Η μαρτυρία αυτή ήταν παντελώς άσχετη με τα επίδικα θέματα (ως τούτα αποκρυσταλλώθηκαν στο τέλος) και έτσι την αγνώω παντελώς (βλ. κατ' αναλογία, *Ιερά Μητρόπολη Πάφου*

ν Κυριάκου (1992) 1(A) ΑΑΔ 273, 279-280, *Hobbs ν CT Tinling & Co Ltd* (1929) All ER Rep 33).

Περνώ στα (πρόσθετα) ευρήματα και συμπεράσματα μου, με κάποιες επαναλήψεις να κρίνονται αναπόφευκτες λόγω της αλληλουχίας των γεγονότων και της αναγκαιότητας για αρραγή συνοχή και ειρμό στα καταγραφόμενα. Ως αναπόσπαστο μέρος των ευρημάτων μου είναι και όσα αναφέρθηκαν ανωτέρω ως περιγραφή και ανάλυση (υπό τις στοχεύσεις που ξεψαχνίσθηκαν ανά περίπτωση), χωρίς κατ' ανάγκην τούτα να προσδιορίζονται ορολογικώς ως ευρήματα ή και ως συμπεράσματα (βλ. κατ' αναλογία, *Ζερβός ν Hellenic Bank Public Company Ltd* (2013) 1(Γ) ΑΑΔ 2357, 2373, *Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας ν Μαλιώτη (Αρ 2)* (1998) 2 ΑΑΔ 167, 176).

Οι εναγόμενοι συστάθηκαν το 1990 και ασχολούνται μεταξύ άλλων με την οικοδομική βιομηχανία και την αξιοποίηση γης (βλ. *Τεκμήριο 1*). Διευθύνων Σύμβουλος των εναγόμενων κατά την επίδικη περίοδο ήταν ο Κυριάκος Χρυσοχός (ΜΥ2), ο οποίος από τον Δεκέμβριο 2014 βρίσκεται σε διάσταση με την σύζυγο του και ενάγουσα Κυριακούλλα Ιωαννίδου (ΜΕ1). Κατά τους ίδιους χρόνους, η ενάγουσα ήταν ιδιοκτήτρια σε ποσοστό 5% του μετοχικού κεφαλαίου των εναγόμενων, ενώ το υπόλοιπο 95% ανήκε στον Κυριάκο Χρυσοχό (ΜΥ2). Η ενάγουσα εργάστηκε στους εναγόμενους από την 1.5.92 μέχρι την 21.1.15, ημερομηνία κατά την οποία σταμάτησε να τους υπηρετεί για λόγους που αποτελούν αντικείμενο διαδικασίας στο Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών στην Αίτηση 227/15. Το εκδομένο μετοχικό κεφάλαιο των εναγόμενων καθ' όλη την επίμαχη περίοδο (11.04-31.12.15) ήταν €5.100.000,00, διαιρεμένο σε 15.000.000,00 συνήθεις μετοχές αξίας €0,34 η καθεμιά. Οι μετοχές της ενάγουσας κατά την περίοδο αυτή, ανέρχονταν σε €750.000,00. Για τα έτη 2003-2015, οι εναγόμενοι παρουσίασαν κέρδη επί των οποίων η ενάγουσα (ως

ιδιοκτήτρια κατά 5% του μετοχικού κεφαλαίου των εναγόμενων), δικαιούνταν σε μερίσμα ύψους €718.828,00 (βλ. *Τεκμήριο 2(α)-(μ)*). Παρενθέτεται, ότι ως απογράφεται στις οικονομικές καταστάσεις για το έτος 2012 (βλ. *Τεκμήριο 2(ι)*, σελίδα 2), τα κέρδη για το έτος 2010 που δόθηκαν ως μερίσματα το 2011, δεν καταγράφονται στις οικονομικές καταστάσεις του έτους εκείνου, πράγμα που διορθώθηκε στις οικονομικές καταστάσεις για το έτος 2012. Η αναπροσαρμογή στα συσσωρευμένα κέρδη ήταν €1.620,170 και κατά συνέπειαν €81.008,50 για την ενάγουσα (με σημείο αναφοράς το 5% του μετοχικού της κεφαλαίου). Κατά τις οικονομικές καταστάσεις για το έτος 2013 (βλ. *Τεκμήριο 2(κ)*, σελίδα 7), το ποσό των μερισμάτων που πληρώθηκε ήταν €2.480,672 και σε σχέση προς την ενάγουσα €124.033,60 (λαμβάνομένου υπόψιν του ποσοστού 5% που κατέχει στο μετοχικό κεφάλαιο των εναγόμενων). Οι φορολογικές δηλώσεις της ενάγουσας για την επίδικη περίοδο ετοιμάζονταν εκ μέρους της και για λογαριασμό της από τους λογιστές των εναγόμενων ή από ελεγκτικά γραφεία στα οποία οι εναγόμενοι ανέθεταν την ετοιμασία τους. Στις φορολογικές αυτές δηλώσεις, φαίνονται τα φορολογηθέντα εισοδήματα της περιλαμβανομένων και των χρηματικών ποσών που θα έπρεπε να της είχαν καταβληθεί τοις μετρητοίς ως μερίσματα (για τα οποία πληρώθηκε η φορολογία), ως το *Τεκμήριο 3(α)-(λ)*. Τα σχετικά αντίγραφα των εκκαθαριστικών που εξασφάλισε η ενάγουσα από το Γραφείο Εφόρου Φορολογίας για την επίδικη περίοδο, κατατέθηκαν ως *Τεκμήριο 4(α)-(λ)*. Καμιά πράξη ή ενέργεια της ενάγουσας δημιούργησε κώλυμα ή ισοδυναμεί με απεμπόληση των δικαιωμάτων της ώστε να μην μπορεί, κατά τη δικογραφημένη υπερασπιστική εκδοχή, να προωθήσει την επίδικη αξίωση και τούτο γιατί, με τις αξιόπιστες εξηγήσεις που έδωσε η ενάγουσα, κατέδειξε και απέδειξε ότι καθ' όλους τους ουσιώδεις χρόνους ουδεμία πρόθεση είχε να απεμπολήσει δικαιώματα ή απαιτήσεις, από και προς τους εναγόμενους (βλ. γενικώς και κατ' αναλογίαν, *Stargel Co Ltd v Lutkin και Άλλου*, ΠΕ 407/11, ημ. 21.6.18). Το ίδιο αφορά και στο όποιο δικαίωμα είχε η ενάγουσα για την υποβολή ερωτήσεων κατά τις προβλέψεις του άρθρου 128Γ του *Περί Εταιρειών Νόμου*, Κεφ. 113, αλλά και για

όσα έτερα προώθησαν οι εναγόμενοι προς αυτή την κατεύθυνση. Τον Σεπτέμβριο 2014, ο Κυριάκος Χρυσόχος (MY2), ενημέρωσε την ενάγουσα ότι έπαυσε να υφίσταται το δικαίωμα που τούτη είχε μέχρι τότε για να υπογράφει τους τραπεζικούς λογαριασμούς των εναγόμενων, ενώ από τον Ιανουάριο 2015 (σχεδόν αμέσως μετά από τη διάσταση στη συζυγική σχέση), ο Κυριάκος Χρυσόχος (MY2) απαγόρευσε στην ενάγουσα να έχει πρόσβαση στα γραφεία των εναγόμενων. Από το μεικτό ποσό των μερισμάτων (που ως κρίνω οφείλουν οι εναγόμενοι προς την ενάγουσα), αποκόπηκαν οι σχετικοί φόροι (άμυνα). Σε καμιά περίπτωση η ενάγουσα δεν έδωσε στους εναγόμενους (και στους λογιστές τους) εξουσιοδότηση να πιστώνουν ή να πληρώνουν το όποιο ποσό ή να προβαίνουν σε συμψηφισμό ή σε τέτοιες ενέργειες που να αλλοιώνουν την οφειλή των εναγόμενων προς αυτήν. Ποτέ δεν συμφώνησε με τους εναγόμενους υπό οποιοδήποτε πρίσμα ή περίσταση, ρητώς ή εξυπακουομένως, για αποκοπή ή συμψηφισμό οφειλόμενων προς αυτήν μερισμάτων και πάντως κανένα τέτοιο συμπέρασμα δεν μπορεί να εκπηγάσει από τη μονοσήμαντη ερμηνεία που έδωσαν οι εναγόμενοι στο έγγραφο/Τεκμήριο 13 (και οι λόγοι εξηγήθηκαν). Ουδέ και υπήρξε συμφωνία ή συνεννόηση μεταξύ των διαδίκων εκτός καταστατικού - τοσούτω δε μάλλον δικογραφημένα - που να δικαιολογεί άλλη προσέγγιση κατά τις εισηγήσεις των εναγόμενων με αναφορά σε συγγράμματα και νομολογία όπως την Αναφορικά με την *Montrago Trustees Ltd και Άλλων (Αρ 2)* (2012) 1 (B) ΑΑΔ 1289 (που αφορούσε σε προνομιακό ένταλμα certiorari), ή ακόμη (υπό ένα πλατύτερο φάσμα ανάλυσης που ανέπτυξαν οι εναγόμενοι) - πάλι όμως εκτός δικογραφίας - στις αποφάσεις *Πελεκάνος και Άλλοι ν Πελεκάνου και Άλλου* (2010 1(Γ) ΑΑΔ 1746, *Πελεκάνος και Άλλοι ν Πελεκάνου* (2006) 1(Α) ΑΑΔ 390 και *Regal (Hastings) Ltd ν Gulliver and Others* (1942) 1 All ER 378 (HL), των οποίων όμως τα γεγονότα και δικογραφικές και μαρτυριακές πραγματικότητες διαφέρουν ουσιωδώς από τα ενεστώτα. Στο καταστατικό (βλ. Τεκμήριο 1) - στο άρθρο 29 αυτού - περιέχεται συγκεκριμένη πρόνοια πως τα μετοχικά μερίσματα, οι τόκοι ή και άλλα χρήματα που καθίστανται πληρωτέα σε μετρητά αναφορικώς προς

μετοχές, μπορούν να πληρώνονται με επιταγή ή με διατακτικό. Οι εναγόμενοι δεν κατέβαλαν τα μερίσματα αυτά προς την ενάγουσα κατά τους προβλεπόμενους αυτούς τρόπους (ή άλλους). Περιπλέον, πουθενά στο καταστατικό (βλ. *Τεκμήριο Ι*), δεν γίνεται αναφορά στη δημιουργία λογιστικών μερίδων ή σε δικαίωμα συμψηφισμού των μερισμάτων με ποσά που κατ' ισχυρισμόν η ενάγουσα επωφελούνταν από τους εναγόμενους. Κατά τις προβλέψεις του άρθρου 21(1) του *Περί Εταιρειών Νόμου, Κεφ. 113*, το εταιρικό ιδρυτικό έγγραφο και καταστατικό όταν εγγραφούν, δεσμεύουν την εταιρεία και τα μέλη της στην ίδια έκταση ως να είχαν υπογραφθεί και σφραγιστεί από το κάθε μέλος αντιστοίχως και περιλαμβάνουν συμφωνία εκ μέρους καθενός μέλους να τηρεί όλες τις πρόνοιες του ιδρυτικού εγγράφου και καταστατικού. Βάσει του άρθρου 126 του καταστατικού, οι εταιρικοί σύμβουλοι «... μπορούν να αφαιρούν από το μερίσμα που είναι πληρωτέο προς ένα μέλος, όλα τα ποσά χρημάτων (αν υπάρχουν) που έχουν ήδη καταστεί πληρωτέα από αυτό προς την Εταιρεία αναφορικά προς τις μετοχές στην Εταιρεία». Έτσι, καθίσταται σαφές, πως η απόφαση των εναγόμενων να συμψηφίσουν ή να συνυπολογίσουν (κατά τον τρόπο που απασχόλησε ως επίδικο θέμα), τα όποια χρέη της ενάγουσας προς τους εναγόμενους με τα οφειλόμενα μετοχικά μερίσματα των εναγόμενων προς την ενάγουσα, δεν έλκει καταστατική ή άλλη νομιμοποίηση στην επίδικη περίπτωση με βάση, εδώ, τον τρόπο λειτουργίας των διαδίκων, ως αξιοπίστως τον περιέγραψε η ενάγουσα. Μηδέ και υπάρχει ανταπαίτηση των εναγόμενων εναντίον της ενάγουσας για τα οφειλόμενα προς αυτούς ποσά (ως διατείνονται). Παρεμβάλλω, με αυτό να απαρτίζει σημαίνουσα και δεσμευτική παραδοχή εκ πλευράς εναγόμενων (βλ. κατ' αναλογία, *Demil Co Ltd v A Panayides Contracting Ltd* (2008) 1(A) ΑΑΔ 661, 667-668), πως οι Θέμης Χριστοδούλου (ΜΥ1) στη γραπτή δήλωση/Έγγραφο Γ (παράγραφο 38) και Κυριάκος Χρυσόχός (ΜΥ2) στη γραπτή δήλωση/Έγγραφο Ε (παράγραφο 40), αλλά και η δικηγόρος των εναγόμενων (στη σελίδα 38 της τελικής γραπτής αγόρευσης), δέχθηκαν ότι οι τελευταίοι χρωστούν στην ενάγουσα ποσό €153.909,32. Στη βάση αυτή, με κατά νουν και άλλες παραδοχές

του Θέμη Χριστοδούλου (ΜΥ1) - όπως τη μη απόδοση προς την ενάγουσα ποσού €89.304,00 (για τα μερίσματα του έτους 2011) - αλλά και την υπόλοιπη αξιόπιστη μαρτυρία και παραδοχές στα δικόγραφα (μη παραβλέψιμου και του περιορισμού της αξίωσης), η ενάγουσα έχοντας - αποφαίνομαι - αποδείξει την αξίωση της στο ισοζύγιο των πιθανοτήτων, δικαιούται, ως η *παράγραφος (Α) της Έκθεσης Απαίτησης*, στην επιδίκαση ποσού €704.470,09 (ήτοι €615.166,09 [αποδεκτά και αποδειχθέντα μερίσματα] συν €89.304,00 [παραδοχή εναγόμενων κατά τα ανωτέρω]), Τούτο, ως εύρημα και αποτέλεσμα, ερείδεται και επί εμπεδωμένης επί του θέματος νομολογία και εφαρμοζόμενης στην κείμενη περίπτωση (βλ. κατ' αναλογία, *Bond v Barrow Haematite Steel Company* (1902) 1 Ch 353, 362, *In re Severn and Wye and Severn Bridge Railway Company* (1896) 1 Ch 559, 564-566).

Εν κατακλείδι.

Εκδίδεται απόφαση υπέρ της ενάγουσας και εναντίον των εναγόμενων για ποσό €704.470,09, πλέον νόμιμο τόκο από την ημερομηνία καταχώρισης της αγωγής (12.2.16), μέχρι εξοφλήσεως.

Τα έξοδα (συν ο ΦΠΑ και τα έξοδα επίδοσης), επιδικάζονται υπέρ της ενάγουσας και εναντίον των εναγόμενων, ως τούτα θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Δικαστήριο.

(Υπ.)

Ν. Γ. Σάντης, Π.Ε.Δ.

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

/ΚΧ

